

“Busquem un so internacional”

La banda de pop-rock Dept presenta el seu segon disc, 'Sensacions'. Els de Manresa seran de gira tot l'estiu per donar-lo a conèixer. I al setembre se'ls podrà veure actuar al Mercat de Música Viva de Vic (Osona). 'Sensacions' és, asseguren, la idea que covaven des d'un principi.

Dept no vol dir res. No és cap joc de paraules, ni cal buscar-li sentit, són quatre lletres aplegades i prou. O no. L'any 1999, en David Rossell, en Gabi Codina, en Pere Borralleras i en Txero Albà van buscar d'altres "Antavianes" i al final van veure's identificats amb aquest mot, Dept. I rere seu, i després de quatre anys de feina, han aconseguit fer-se un lloc entre les bandes catalanes. Queda enrere *Estació zero*, el seu primer treball, i els dubtes de l'aventura musical. David Rossell, guitarra i veu, compagina Dept amb Brams i Mesclat. Parlem amb ell i amb Gabi Codina, bateria.

—Del vostre primer disc, *Estació zero*, vau fer prop de quaranta concerts, que no està gens malament...

DAVID ROSSELL: No. I ara amb el segon, *Sensacions*, esperem fer-ne més. Els concerts i els dos anys que han passat entre un disc i l'altre ens han servit per quallar el nostre so i preparar les noves cançons. De fet, la gira d'*Estació zero*, a més de presentar el grup i el disc, va servir per fer *Sensacions*, perquè gairebé hem fet una cançó per mes. Tenir temps també ha anat molt bé per poder-les pair.

—Trobeu que hi ha moltes diferències entre l'un i l'altre?

GABI CODINA: Sempre hem deixat clar que *Estació zero* era un punt de partida. En aquell disc hi havia cançons que s'havien compost quan no érem un conjunt. Algunes les havia fet en David amb divuit anys. En aquest segon les composicions s'han fet quan ja érem Dept, i això es nota.

D. ROSSELL: *Estació zero* era el camí per aconseguir una idea, que és *Sensacions*.

—També hi ha noves influències?

D. ROSSELL: De fet, s'intenta que no hi siguin, malgrat que tots tenim les nostres. La idea és crear un so propi de Dept dins el rock. Que quan algú ho escolti ens identifiqui.

—Però aquest disc té més canya...

D. ROSSELL: Hi té a veure el so, que és molt més contundent.

—En alguna ocasió heu dit que busqueu un "so internacional", què vol dir això?

D. ROSSELL: Fugir del que a Catalunya s'havia dit rock català. A l'hora de produir no ens hem tallat i hem anat a buscar un so com el dels discos que vénen dels Estats Units o Europa. Un so que no es pugui associar amb els grups que canten en català. Aquesta mastreització del disc, que va dir que sonava així.

—Trobeu que els grups catalans de rock sonen tots de manera molt semblant?

D. ROSSELL: Ara ha canviat més, però va haver-hi una època que era així.

—Les col·laboracions que hi ha són l'element que dona el so més electrònic?

G. CODINA: N'hi ha d'en Miquel Coll, que toca l'harmònica i el sakuhachi. També d'en Jordi Font fent veus i de l'Ivan Corchado fent *scratch*, i en Xarxi Oliver fent programacions. És evident que sí.

D. ROSSELL: De totes maneres, ens ho mireu com una cosa que ens agrada, no ho hem buscat a posta.

—El disc, a més del so contundent, té unes lletres molt optimistes en contraposició amb l'ambient actual, com és?

D. ROSSELL: Jo sóc optimista. Al disc es parla d'assaborir els petits plaers

"A l'hora de produir no ens hem tallat i hem anat a buscar un so com el dels discos que vénen dels Estats Units o Europa. Un so que no es pugui associar amb els grups que canten en català". diu David Rossell.

de la vida i de perseguir les il·lusions que un té. Crec que el món no està tan perdut i que es pot salvar. Per això amb les cançons volia contagiar una mica aquest optimisme. Falta que la gent hi posi de la seva part. A vegades, després de veure tantes desgràcies en els informatius, et vénen ganes de dir que no tot és igual. Suposo que això queda reflectit en les lletres.

—No fa gaire heu anat a Irlanda. Però, de fet, ja hi havíeu estat presentant *Estació zero*...

D. ROSSELL: Sí, però aquesta vegada ho hem fet millor... Amb tot l'equip i més ben organitzat. Hem estat a Dublín, Limerick, Galway, Sligo, i la rebuda ha estat brutal. Allà la música és una realitat diferent. Encara que estiguis en un poble petit, cada dia hi ha actuacions. La gent hi va. D'una banda està bé, però també són exigents perquè veuen molts músics. I per a un grup com nosaltres és important perquè parteixes de zero, i si no t'ho treballas, no funciona. És tota una altra cosa. Els concerts es fan en pubs, alguns més ben equipats que moltes sales de casa nostra. Els irlandesos són receptius, també, i estaven molt disposats a escoltar-nos.

G. CODINA: A la gent, els hem cridat molt l'atenció malgrat que no ente-

nien les lletres, és clar. També hi hem trobat catalans o madrilenys, que no havien escoltat el disc. És curiós, però hem tocat abans a Dublín que a Madrid.

—Heu provat d'anar-hi, però?

D. ROSSELL: No és que no en tinguem ganes, però la veritat és que no ho hem intentat. Amb tot, a Irlanda ens entenen més perquè saben que vivim a Catalunya. Valoren que cantis en la teva llengua i que tinguis la pròpia cultura.

—Què caldria per assemblar-se a Irlanda en l'aspecte musical?

D. ROSSELL: Estem a anys llum. No hi ha la mateixa cultura musical, ni les sales estan tan ben preparades, ni

"A Irlanda ens entenen més perquè saben que vivim a Catalunya. Valoren que cantis en la teva llengua"

la gent està acostumada a anar als concerts cada dia. Les administracions haurien d'apostar-hi més. Però es pot aconseguir. És el mateix que en la venda dels discos en català. Falta més autoestima perquè sembla que el que fem a casa sigui pitjor. A les botigues de discos no ens tenen gaire en compte. De fet, tot és una roda.

—On se us té en consideració, però, és en els concerts d'estiu. Després del Singular Rock i l'Acampada Jove d'Arbúcies, encara teniu previstes força actuacions més... Es fa difícil ser el cantant de Dept i tocar a Brams i a Mesclat?

D. ROSSELL: El dia en què coincideixen els concerts sí, perquè vaig boig, però la resta de dies, no. Els grups treballen d'una manera molt diferent. Quan vaig entrar a Brams, ara fa sis o set anys, el grup ja estava rodat. En canvi, amb Dept hem començat de zero i aixecar el projecte costa més. Els àmbits, però, també són diferents.

—En això, pertànyer a Brams ha estat un punt a favor?

D. ROSSELL: Sí, en experiència m'ha ajudat molt, perquè personalment he vist com funcionava el món de la música i podia tenir en compte coses que no volia que es repetissin en Dept.

Joan Esculies